

„презъ дето е вървялъ, — и ази, озованъ
„така на върха на живота, съ закъсняла
„тъга оглеждамъ се...“

*

Още прѣди зората да разкъса тъмно-синия вуалъ
на ведрата нощъ — отдавна чаканата, и все пакъ
безвръме дошла гостенка почуква на неговитѣ дври.
Той е билъ готовъ, — че цѣлия му животъ не бѣ
ли купнѣние по нея?

Но както цвѣтя и полени посрѣщатъ въ плахостъ
ненаданъ вихъръ и покой, душата му потрѣпва при
първия ѝ зовъ . . .

И още прѣди първозлатни зари да заиграятъ по
сребърния кждърецъ надъ челото му, занѣмва той,
за да продума само сетня дума.

И тихо се отронва тиха сълза за недопѣтата пѣсенъ
и за свидната обичъ.

Въ безмълвие и самоствѣтъ прѣкарватъ цѣлия день...

Нима душата зможе да прошепти всичко що ѝ тежи
при сетня раздѣла?

Малко прѣди слънцето да се заслони отъ блѣснали
въ сияние върхове, въ стаята — прѣзъ верандата —
нахлува димъ — непривѣтния димъ на живота . . .

И тогава той, въ послѣдно усилие протѣга отмалѣла
ръка и полувнятно прошепватъ устни: „Недѣй, за-
твори, че за свѣтлина купиѣхъ цѣлъ животъ!“

И пакъ мълчание разперя крило надъ тѣхъ. А
никога — може би — душитѣ имъ не сж се про-
умявали по-добрѣ и никога по-силна скърбъ не ги
е свързвала.

И когато — привечеръ — далечнитѣ бѣли планини
изпращатъ сетенъ лжчъ, усмивка, огрѣла посребре-